

Der skall du höra wid midnatts-stunden
Klagande suckar i  ngstliga lunden,
Och känna straxt din Damons röst. :,:

* * *

Tänk, om jag wore rik och m gtig,
Tänk, hwad lycka, tänk hwad godt!
Tänk, hur jag skull' kl  mig präktig!
Tänk, om om Eloris blef min lott!
Tänk, hur afund skulle k wa
För min dörr, som stod igen!
Tänk, hur närsynt jag skull' blifwa,
När jag såg en gammal w n!

Säljes i Bruzelii Bokl der f r 1 R. Banco.

Uppsala,
tryckt hos Em. Bruzelius, 1827.

GS 1217

~~~~~
U ! om wi hade god' wänner en Så
Ungerst win f r w r strupa,
Och att wid S st naen wi wore twå,
Som hade lof till att sup !
Wi skulle ligga, Gud signe Guds l n!
Jag och kamraten med tungan i S n.
U ! om wi hade god wänner en Så
Ungerst win f r w r strupa.

2.

Ja! fast den S n wore tungen som bly,
Skull, han bli lätt till att b ra;
Jag skull' med krafter och rosende hy
Lyfta min börda och sw ra;
Och min kamrat skulle ta mig i famn,
Dansa med st ngen och sjunga sitt namn.
U ! om wi hade, god wänner en Så,
Ungerst win f r w r strupa!

3.

Ej på trehundra teg någon själ,
Nej ingen fj st på trehundra;
Nej w ra portar skull' stängas så w l,
Ingen skull bulka och dundra;
Bulka nån dit, skull' wi lyfta w r st ng,
F ckta som br der och då på en gång
U ! om wi hade god wänner en Så
Ungerst win f r w r strupa!

N:o 591.

Dåd, uti urväder solken och slätt,
 Dunder och blirt och i torka,
 Ja om från himlen föll ånglar pladast
 Nedder i Sån, skull' wi orka,
 Orka att slås, föra upp dem till mån,
 Laga basunen och dricka ur Sån.
 Åt! om wi hade god' wänner en Så
 Ungerst win för vår strupa!

Sång

Lebsen och trött, och slöpad blott att lida
 Iäntar jag ned i grafwens lungna famn,
 Hjertat, som ej står ut att längre frida,
 Flyr undan stormen till en säker hamn.
 Rykt undan döds och tidernas fliten
 Åt! huru ljust att slumra i griften,
 Saknad och förjd af blott en enda wän! :;

Jag war od en bland tidens unga dårar,
 leste som de, ty werlden åt mig log;
 men denna fröjd snart smälte opp i tårar
 werlden war falsk, och lyckan mig bedrog.
 Lätta, fördriffla, födna Gudinna!
 Se dessa gråmelsens tårar som rinna,
 falla på döden och förbanna dig :;

Ja! jag will dö — snart denna blick skall räckas;
 snart denna hand som ännu aldrig swef,
 skall icke mer till falska wänner räckas,
 wänner, för hwilka wänskap är en lek.
 Och du mitt ämma och lidande hjerta!
 falla till sällhet, och falla till smärta!
 klappa ej mer — war tyst — och hvilat dig. :;

Och min Drest! när kommen är den stunden
 då jag ej mer är mina dödens slaf,
 då min Drest! i denna stilla lunden
 bädda åt mig en liten oprydd graf.
 Ses der en sten på den ewigda jorden;
 wandraren läse der blott dessa orden:
 Lycklige wän! som sluppit allt ditt qual. :;

Se'n någon gång när westanwinden susar
 sorgligt i lunden, och när månans sten
 sprids på min graf och såltets rymd förtjusar,
 då, min Drest! besök din Damons sten.
 Sitt der en stund uti sällskap med döden,
 sucka wid minnet utaf mine döden
 Sof, sälla wän! sof sött och dröm om mig. :;

Om någon gång ur grafwens mörka stöte,
 fluggan af mig får opp i dagen gå,
 då, min Drest! då war din wän till möte
 der som du wet de twenne lindor stå.